

instruksbeføjelser til den til enhver siddende justitsminister, vil det påvirke ministeransvaret. Sådan er det, og sådan bør det selvfølgelig være. Man kan ikke gøre en minister ansvarlig for noget, ministeren ikke har indflydelse på og instruks over for.

Men hvordan bliver det i virkelighedens verden? Ja, dér, hvor Folketinget – det vil jo ofte være Folketingets Retsudvalg – ønsker at få belyst spørgsmål, der knytter sig til nogle af de spørgsmål, som medlemmerne har rejst her i dag om berammelsestider, om kampen for at få berammelsestiderne og sagsbehandlingstiderne i det hele taget bragt ned, vil Folketingets Retsudvalg fortsat kunne stille spørgsmål til justitsministeren, og justitsministeren må så besvare de spørgsmål ved at indhente bidrag fra domstolsstyrelsens bestyrelse til at besvare spørgsmål fra Folketingets medlemmer. Det vil altså ikke være sådan, at Folketinget frakobles muligheden for at kunne få besvaret spørgsmål, der knytter sig til de områder, som Folketingets medlemmer interesserer sig for.

I forhold til bevillingsproceduren er det jo sådan med lovforslaget, at regeringen – og det vil sige finansministeren på regeringens vegne – skal forelægge en finanslov i slutningen af august måned, og det er regeringens prærogativ at forberede sin egen finanslov. Sådan vil det fortsat være.

Her er det nødvendigt at få et bidrag fra Domstolsstyrelsen inden for den ramme, som regeringen har tænkt sig at give til domstolene i det kommende budgetår, og inden for den ramme skal Domstolsstyrelsens bestyrelse formulere et budgetudkast. Ønsker Domstolsstyrelsens bestyrelse at gå videre end det, der er økonomisk dækning for i den ramme, regeringen har udmeldt, ja, så er der et forhandlingsforløb mellem justitsministeren og Domstolsstyrelsen om: Hvad er det, der yderligere skal til, for at Domstolsstyrelsens bestyrelse mener, at man har fået en bevillingsmæssig dækning, der lever op til de krav, som domstolene selv sætter på sin dagsorden.

Men det er jo fortsat regeringens ansvar at forelægge sin egen finanslov, og sådan vil det også i fremtiden ske i august måned, også for domstolsområdet. Herefter har Domstolsstyrelsen både mulighed for og ret til at forelægge et budgetudkast, der ligger ud over den ramme, man har fået udmeldt af regeringen, og det kan man gøre af egen drift, eller det kan man gøre på forespørgsel fra Folketinget.

Men når det drejer sig om kontrollen med domstolenes anvendelse af pengene, når Folketinget først har lavet sin bevilling, ja, så sker der ikke nogen forringelse af kontrollen i forhold til domstolenes administration af deres bevilling, den kontrol, vi jo i dag har henlagt til statsrevisorerne og Rigsrevisionen. De har fortsat den samme kompetence over for Domstolsstyrelsen, som de har i dag.

I forbindelse med konkrete revisionsager vil fremgangsmåden være den, at Rigsrevisionen eller statsrevisorerne retter henvendelse til justitsministeren, der besvarer henvendelser fra Rigsrevisionen og statsrevisorerne ved indhentning af en udtalelse fra domstolsstyrelsen.

Det er korrekt, som det også blev præciseret, jeg tror af hr. Elmquist, at selv om ministeren kan indhente en udtalelse som bidrag til besvarelse af statsrevisorerens påtegninger eller beretninger, ja, så har ministeren ingen instruksbeføjelse over for Domstolsstyrelsen. Men det fremgår også af lovforslaget, at hvis bestyrelsen laver grove budgetoverskridelser eller groft tilsidesætter sine forpligtelser, så er det justitsministerens pligt og mulighed at indbringe hvert enkelt bestyrelsesmedlem for Den Særlige Klageret. Det er altså ikke et ministerprærogativ her at kunne afsætte bestyrelsen. Den skal indbringes for Den Særlige Klageret.

Men mener Folketinget, at man ikke er tilfreds med den embedsførelse, som bestyrelsen har, har Folketinget jo ikke koblet sine egne muligheder ud, Folketinget har altid muligheden for at ændre det grundlag, hvorunder domstolsstyrelsens bestyrelse fungerer, ved at ændre i loven. Sådan mener jeg nødvendigvis også det bør være, hvis vi mener det alvorligt, at vi vil have en uafhængig domstolsadministration, og vi mener, at det bør være Folketinget, der er den øverste myndighed, og ikke den til enhver tid siddende justitsminister.

Jeg mener, at de spørgsmål, der har været rejst både i den offentlige debat og af flere eller i hvert fald af ét medlem af statsrevisorkorpset og også af ordføreren for Det Konservative Folkeparti her i dag, vil vi kunne grave dybere i under udvalgsbehandlingen. Jeg håber til gengæld, at det er en graveøvelse, der vil føre os frem til, at vi kan stå sammen om den model, der her ligger, sådan at vi kan få et bredt forlig.

Fru Margrete Auken rejste en lang række konkrete spørgsmål, og jeg skal prøve at bidrage til besvarelsen af nogle af dem i dag; ellers